Lähettäjä / Avsändare
SUOMEN RIISTAKESKUS
Sompiontie 1
00730 HELSINKI
029 431 2001

Vastaanottaja / Mottagare
XXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXX

PÄÄTÖS

Pvm	*Nro*
20.11.2026	2026-1-000-44573-0

POIKKEUSLUPA RIISTANISÄKKÄILLE

HAKIJA XXXXXXXXXXXXXXX

HAKEMUS Hakija on hakenut poikkeuslupaa seuraavasti:

Haettava lupa voimassa 1 vuotta

Eläinlaji ja lupamäärä:
ilves 2 kpl

Eläinlaji ja haettu lupa-aika:
ilves 20.11.2026 - 20.12.2026

Hakemusalue:
Pinta-ala 70000 ha

- 9CTYZHYR2A.pdf

Poikkeusperusteet:

ILVES
Haen poikkeuslupaa ML 41 a §:n 1 momentin mukaisesti:
-porotaloudelle aiheutuvan erityisen merkittävän vahingon ehkäisemiseksi

Kielletyt menetelmät:

- Haen lupaa poiketa metsästyslain 32 §:ssä säädetyistä moottorikäyttöisten kulkuneuvojen käytön rajoituksista seuraavasti:
Mönkijän ja kelimuutoksen jälkeen moottorikelkan käyttö pitkien välimatkojen ja laajan alueen vuoksi.
- Haen lupaa poiketa metsästyslain 33 §:ssä säädetyistä pyyntivälineitä ja pyyntimenetelmiä koskevista kielloista seuraavasti:
Keinovalon käyttö esimerkiksi mahdollisessa kyttäysmetsästyksessä, lyhyen talvisen päivänäön ja turvallisuuden vuoksi. Dronen käyttö vahinkoa aiheuttavan yksilö etsimisessä laajalta alueelta.
- Haen lupaa poiketa metsästyslain 35 §:ssä säädetyistä metsästysaseen kuljettamista koskevista säännöksistä seuraavasti:
Aseen kuljettaminen moottorikelkassa on välttämätöntä esimerkiksi mahdollisessa lopettamistilanteessa.

Liitteet
- Screenshot_20230214-215631.pngvaltakirja2Naljanka (1).png
Valtakirja hakemusta varten.

Hakemuksen perustelut

Syy siitä, miksi mm. kielletyt pyyntivälineet ja pyyntimenetelmät ovat tarpeen:
- ilves: Poikkeukset ovat tarpeellisia mahdollisessa tehokkaassa vahinkoa aiheuttavan ilveksen pyynnissä.

Selvitys hakemuksen perusteena olevasta vahingosta tai muusta perusteesta

Vahingon suuruus:
- ilves: 10000 €

Selvitys vahingosta:
- ilves: 11.11.2026- 18.11.2026 on löytynyt alueelta 3 kpl ilveksen tappamaa poroa. Vasatuhot ovat myös tänä vuonna ilvesten vuoksi suunnattoman isot. Kaikkia ilvesten tappamia poroja ei myöskään löydetä.

Keino tai toimenpide:
- ilves: - Karkoitus on turhaa.
- Aitaamalla ei voida ehkäistä lisävahinkoja.
- Alueella on lisätty liikkumista.

Toimenpiteen vaikutukset:
- ilves: - Karkoituksella ei ole vaikutusta, palaa takaisin elinpiirilleen tappamaan poroja.
- Tällä hetkellä vielä suurin osa poroista on vapaasti laiduntavia. - Ei ole tehokasta keinoa ehkäistä lisävahinkoja.

Poikkeusluvan kohteena olevan eläinlajin kannan tila ja käyttäytyminen alueella:

Yksilömäärä:
- ilves: 8

Kuvaus käyttäytymisestä:
- ilves: Useita havaintoja alueella liikkuvista yksittäisistä ilveksistä sekä ilvespentueista. Viime vuosina ilveskanta on kasvanut voimakkaasti.

Välitoimenpiteet

Suomen riistakeskus on selvittänyt 20.11.2026 riistavahinkorekisteristä ilveksen aiheuttamat porovahingot sekä ilveksestä kirjatut havainnot hakemusalueella. Riistavahinkorekisterin mukaan hakemusalueelta on haettu korvauksia kolmesta ilveksen tappamasta porosta tämän poronhoitovuoden aikana (1.6. jälkeen). Porojen arvioitu kuolinaika ajoittuu välille 11.11.2026-18.11.2026. Havaintoja ilveksistä on tehty 12 kertaa. Havainnot koskivat niin yksittäisiä ilveksiä kuin pentueita. Havaintoja on tehty eri puolilla hakemusaluetta.

PÄÄTÖS

Suomen riistakeskus on päättänyt myöntää poikkeusluvan seuraavasti:
Ilves 1 kpl 20.11.2026 - 20.12.2026

Poikkeusedellytys

Metsästyslain 41 a §:n 1 momentin 2 kohta: viljelmille, karjankasvatukselle, metsätaloudelle, kalataloudelle, porotaloudelle, vesistölle tai muulle omaisuudelle aiheutuvan erityisen merkittävän vahingon ehkäisemiseksi

Poikkeusluvalla voidaan pyydystää yksi erityisen merkittäviä porovahinkoja aiheuttanut ilves edellyttäen, että luvan käyttäjällä on alueella siihen muutoin säännösten edellyttämä oikeus.

Poikkeuslupa-alue: Hakemusalue (liite 1).

Poikkeuslupaa voidaan käyttää, mikäli maassa on siten lunta, että pyynti voidaan kohdistaa porovahinkoja aiheuttavaan ilvekseen.

Lisäksi Suomen riistakeskus on päättänyt myöntää hakijalle metsästyslain 41 §:n 3 momentin nojalla luvan poiketa metsästyslain 32 §:ssä säädetyistä moottorikäyttöisten kulkuneuvojen käytön rajoituksista seuraavasti: ilveksen pyynnissä saa käyttää metsästyslain 32 §:n 1 ja 2 momenttien estämättä maalla kulkevaa moottorikäyttöistä ajoneuvoa (moottorikelkka ja mönkijä) ja ilma-alusta (drooni) eläimen hätyyttämiseen ja jäljittämiseen sekä ampua maalla kulkevasta moottorikäyttöisestä ajoneuvosta (moottorikelkka ja mönkijä) tai sen suojasta.

Lisäksi Suomen riistakeskus on päättänyt myöntää hakijalle metsästyslain 41 §:n 3 momentin nojalla luvan poiketa metsästyslain 33 §:ssä säädetystä keinotekoisen valolähteen käyttökiellosta.

Lisäksi Suomen riistakeskus on päättänyt myöntää hakijalle metsästyslain 41 §:n 3 momentin nojalla luvan poiketa metsästyslain 35 §:ssä säädetyistä metsästysaseen kuljettamista koskevista säännöksistä seuraavasti: metsästysasetta saa kuljettaa maastossa metsästyslain 35 §:n 3 momentin estämättä maalla kulkevalla moottorikäyttöisellä ajoneuvolla (moottorikelkalla ja mönkijällä). Moottorikelkassa ja mönkijässä moottorin käydessä metsästysaseen on kuitenkin oltava lataamaton ja sijoitettuna suojukseen tai suojattuun tilaan.

Suomen riistakeskus on päättänyt antaa luvan poiketa metsästyslain 35 §:n 2 momentin kiellosta ilveksen välittömässä lopettamistilanteessa, jolloin metsästysase voi olla maalla kulkevassa moottorikäyttöisessä ajoneuvossa (moottorikelkka ja mönkijä) moottorin käydessä ladattuna ja sijoittamattomana suojukseen tai suojattuun tilaan.

Ehdot

Tämän poikkeusluvan nojalla voidaan pyytää hakemuksessa mainitulla alueella edellyttäen, että luvan käyttäjällä on alueella siihen muutoin metsästyslain säännösten edellyttämä oikeus.

Poikkeuslupaa voidaan käyttää, mikäli maassa on siten lunta, että pyynti voidaan kohdistaa porovahinkoja aiheuttavaan ilvekseen.

Poikkeuslupa ei koske ilvesnaarasta, jota vuotta nuorempi pentu seuraa.

Poikkeusluvan käyttäjän tulee ottaa huomioon, että oikeudesta metsästää luonnonsuojelulain mukaisilla suojelualueilla on lisäksi voimassa, mitä siitä erikseen säädetään tai määrätään.

Poikkeusluvan käyttötarkoituksen vuoksi lupaa ei saa käyttää kaupallisessa tarkoituksessa.

Poikkeusluvan saajan on nimettävä metsästyslain 30 §:n perusteella

metsästyksen johtaja ja tarvittava määrä varajohtajia.

Metsästysasetuksen 23 §:n 3 momentin mukaan karhun, suden, ahman ja ilveksen metsästyksen johtajan tulee 1) suunnitella käytännön metsästystapahtumat; 2) antaa metsästykseen osallistuville tarvittavat määräykset metsästyksestä ja siinä noudatettavista turvallisuustoimenpiteistä; sekä 3) huolehtia, että poikkeusluvan ehtoja ja metsästystä koskevia säännöksiä noudatetaan.

Metsästysasetuksen 23 §:n 5 momentin mukaan seuruemetsästyksessä on joko metsästyksen johtajan tai varajohtajan oltava läsnä. Metsästyksen johtajan tai varajohtajan ei kuitenkaan ole oltava läsnä, jos metsästys tapahtuu vahtimalla. Seuruemetsästyksellä tarkoitetaan metsästystapahtumaa, jossa on läsnä useampi kuin yksi metsästäjä.

Poikkeusluvan nojalla pyyntiin osallistuvien henkilöiden nimet on ilmoitettava Oulun poliisilaitokselle, Kainuun rajavartioston johtokeskukseen ja Metsähallituksen erätarkastajalle ennen pyyntiin ryhtymistä. Jokaiselta pyyntipäivältä on ilmoitettava sinä päivänä poikkeusluvan nojalla pyyntiin osallistuvien henkilöiden nimet Oulun poliisilaitokselle, Kainuun rajavartiostolle sekä Metsähallituksen erätarkastajalle ennen pyyntiin ryhtymistä. Lisäksi joka päivä pyyntiin lähdöstä ja pyyntialueesta on etukäteen ilmoitettava Oulun poliisilaitokselle ja Kainuun rajavartiostolle sekä Metsähallituksen erätarkastajalle. Pyyntialue on ilmoitettava niin, että ilmoituksen perusteella löytää pyyntiin sinä päivänä osallistuvat metsästäjät (esimerkiksi koordinaattitieto pyyntiinlähtöpaikasta, tai kunta ja peruskartassa lähimpänä pyyntialuetta olevat kaksi paikannimeä). Lisäksi jokaisen pyyntipäivän jälkeen tulee tehdä ilmoitus metsästyksen päättymisestä edellä mainituille tahoille. Ilmoitus lähetetään Oulun poliisilaitokselle osoitteeeseen pyyntiinlahtoilmoitukset.oulu@poliisi.fi, Kainuun rajavartiostolle osoitteeseen joke.kr@raja.fi sekä Metsähallituksen erätarkastajalle osoitteeseen miska.puumala@metsa.fi.

Mikäli metsästysalue ulottuu rajavyöhykkeelle, tulee huolehtia rajavyöhykeluvan hakemisesta Suomi.fi -palvelun kautta hyvissä ajoin ennen metsästyksen aloittamista.

Poikkeuslupa oikeuttaa käyttämään pyynnissä metsästyslain 32 §:n 1 ja 2 momenttien ja 35 §:n 2 ja 3 momenttien estämättä yhteensä enintään kymmentä (10) moottorikelkkaa ja mönkijää. Droonien määrää ei rajoiteta.

Moottorikelkassa ja mönkijässä moottorin käydessä metsästysaseen on kuitenkin oltava lataamaton ja sijoitettuna suojukseen tai suojattuun tilaan lukuun ottamatta ilveksen välitöntä lopettamistilannetta.

Poikkeusluvan käyttäjän tulee ottaa huomioon, että moottorikäyttöisen ajoneuvon käyttö maastossa edellyttää maanomistajan lupaa.

Poikkeuslupa oikeuttaa käyttämään pyynnissä metsästyslain 33 §:n estämättä keinovaloa.

Lukuun ottamatta edellä mainittuja poikkeuksia pyynnissä ja eläimen tappamisessa on sallittu käyttää ainoastaan metsästyslaissa ja sen nojalla

annetuissa säännöksissä sallittuja pyyntivälineitä ja -menetelmiä.

Poikkeusluvan nojalla saaliiksi saatu ilves kuuluu valtiolle ja se on toimitettava Luonnonvarakeskukselle oheisena liitteenä olevan ohjeen mukaisesti. Poikkeusluvan saajan on otettava yhteyttä Luonnonvarakeskuksen suurpetotutkimukseen asiasta sopimiseksi.

Poikkeusluvan saajan on ilmoitettava Suomen riistakeskukselle, poliisille, Kainuun rajavartiostolle ja Metsähallituksen erätarkastajalle poikkeusluvan nojalla tapahtuneen pyynnin tuloksesta. Ilmoitus on tehtävä Suomen riistakeskukselle ensisijaisesti oma.riista.fi -palvelussa tai jos sen käyttäminen ei ole mahdollista, niin vaihtoehtoisesti sähköpostilla Suomen riistakeskuksen Kainuun aluetoimistolle osoitteeseen kainuu@riista.fi. Ilmoitus poliisille toimitetaan sähköpostilla osoitteeseen pyyntiinlahtoilmoitukset.oulu@poliisi.fi, Kainuun rajavartiostolle osoitteeseen joke.kr@raja.fi sekä Metsähallituksen erätarkastajalle sähköpostilla osoitteeseen miska.puumala@metsa.fi
1) ensimmäisenä arkipäivänä siitä, kun poikkeusluvassa tarkoitettu riistaeläin on tullut pyydystetyksi, taikka
2) jos riistaeläin on jäänyt pyydystämättä, ensimmäisenä arkipäivänä poikkeusluvan voimassaolon päättymisestä.

Ilmoituksessa on mainittava tämän poikkeusluvan numero, saalisyksilö, sen sukupuoli, pyyntiajankohta ja pyyntipaikan koordinaatit. Lisäksi tulee ilmoittaa metsästäjän nimi ja metsästäjänumero.

Lisäksi on tehtävä välittömästi tekstiviestillä saalisilmoitus Suomen riistakeskuksen Kainuun aluetoimistolle ja Metsähallituksen erätarkastajalle. Tekstiviestillä on ilmoitettava, kun ilves on saatu saaliiksi ja tieto pyynnin aloituspaikasta. Suomen riistakeskus Kainuun puhelinnumero on 029 431 2232 ja Metsähallituksen erätarkastajan puhelinnumero on 040 484 1758.

Metsään haavoittuneena jääneestä ilveksestä on viipymättä ilmoitettava poliisille ja Suomen riistakeskuksen Kainuun aluetoimistolle.

Pyynnissä on muutoin noudatettava mitä metsästyslaissa ja sen nojalla annetuissa säännöksissä määrätään.

Lisäksi on noudatettava, mitä muussa lainsäädännössä säädetään taikka viranomaisten antamissa päätöksissä tai määräyksissä määrätään sekä niitä yksityisoikeudellisiin sopimuksiin perustuvia ehtoja, jotka on asetettu luvansaajan aluetta koskeviin metsästysoikeuksiin tai lupiin.

Toiminnassa on soveltuvin osin noudatettava myös muiden kuin metsästystä koskevien säännösten asettamia velvoitteita. Luvansaajan on edelleen suunniteltavat toiminta siten, ettei siitä aiheudu vahinkoa ja vastattava mahdollisesti aiheutuneesta vahingosta.

Päätöksen perustelut

KESKEISET SOVELLETUT SÄÄNNÖKSET JA MUU OHJEISTUS

Luontodirektiivi

Luontodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan mukaan direktiivin tavoitteena on

edistää luonnon monimuotoisuuden säilymistä suojelemalla luontotyyppejä ja luonnonvaraista eläimistöä ja kasvistoa jäsenvaltioiden sillä Euroopassa olevalla alueella, jossa perustamissopimusta sovelletaan. Tämän lisäksi direktiivin 2 artiklan 2 ja 3 kohdassa säädetään, että direktiivin mukaisesti toteutetuilla toimenpiteillä pyritään varmistamaan Euroopan unionin tärkeinä pitämien luontotyyppien ja luonnonvaraisten eläin- ja kasvilajien suotuisan suojelun tason säilyttäminen tai sen ennalleen saattaminen ja ottamaan huomioon taloudelliset, sosiaaliset ja sivistykselliset vaatimukset sekä alueelliset ja paikalliset erityispiirteet.

Luontodirektiivin 12 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaan jäsenvaltioiden on kiellettävä kaikki liitteen IV (a) kohdassa mainittujen lajien yksilöiden tahallinen pyydystäminen tai tappaminen luonnossa. Luontodirektiivin liitteen IV (a) kohdassa on mainittu muun muassa ilves (Lynx lynx). Luontodirektiivin 16 artiklassa säädetään poikkeamisesta 12 artiklan kielloista.

Luontodirektiivin tulkintaohje

Euroopan komissio on julkaissut tiedonannolla 12.10.2021 ohjeasiakirjan luontodirektiivin mukaisesta yhteisön tärkeinä pitämien eläinlajien tiukasta suojelusta (C(2021) 7301 final, 12.10.2021). Ohjeasiakirjalla on tarkistettu vuonna 2007 julkaistua ohjeasiakirjaa ja siinä on muun ohella otettu huomioon unionin tuomioistuimen viimeisin ratkaisukäytäntö luontodirektiivin soveltamisesta. Ohjeasiakirja ei ole oikeudellisesti sitova, mutta sitä voidaan käyttää osaltaan apuna tulkittaessa luontodirektiivin säännöksiä.

Metsästyslainsäädäntö

Ilves on aina rauhoitettu metsästyslain (615/1993) 37 §:n 3 momentin perusteella.

Ilveksen rauhoituksesta voidaan poiketa Suomen riistakeskuksen luvalla metsästyslain 41 §:n 1 momentin nojalla 41 a §:ssä säädetyin edellytyksin, jos muuta tyydyttävää ratkaisua ei ole eikä päätös haittaa lajin suotuisan suojelutason säilyttämistä tai saavuttamista lajin luontaisella levinneisyysalueella:
1) luonnonvaraisen eläimistön tai kasviston säilyttämiseksi,
2) viljelmille, karjankasvatukselle, metsätaloudelle, kalataloudelle, porotaloudelle, vesistölle tai muulle omaisuudelle aiheutuvan erityisen merkittävän vahingon ehkäisemiseksi,
3) kansanterveyden, yleisen turvallisuuden tai muun erittäin tärkeän yleisen edun kannalta pakottavista syistä, mukaan lukien taloudelliset ja sosiaaliset syyt, sekä jos poikkeamisesta on ensisijaisen merkittävää hyötyä ympäristölle tai
4) näiden lajien tutkimus-, koulutus-, uudelleensijoittamis- ja istuttamistarkoituksessa taikka eläintautien ehkäisemiseksi.

Metsästyslain 41 §:n 2 momentin mukaan Suomen riistakeskus voi myös muulloin kuin 37 §:n nojalla säädettynä rauhoitusaikana myöntää 41 a §:n 1 momentissa, 41 b §:n 1 momentissa ja 41 c §:ssä säädetyin edellytyksin

poikkeusluvan riistaeläimen tai rauhoittamattoman eläimen häiritsemiseen, pyydystämiseen tai tappamiseen.

Metsästyslain 41 §:n 1 momentin mukaan lupaharkinnassa voidaan ottaa huomioon riistaeläinlajeja ja niiden elinympäristöjen hoitoa koskevat hoitosuunnitelmat, joiden toimenpiteillä otetaan huomioon luontotyyppien sekä luonnonvaraisen eläimistön ja kasviston suojelusta annetun neuvoston direktiivin 92/43/ETY (luontodirektiivi) 2 artikla.

Suomen riistakeskus voi 41 a §:n 1 momentissa, 41 b §:n 1 momentissa sekä 41 c §:ssä tarkoitetuissa tapauksissa myöntää luvan myös poiketa 32 §:ssä säädetyistä moottorikäyttöisten kulkuneuvojen käytön rajoituksista, 33 §:ssä säädetyistä pyyntivälineitä ja pyyntimenetelmiä koskevista kielloista, 34 §:n nojalla annetun valtioneuvoston asetuksen säännöksistä ja 35 §:ssä säädetyistä metsästysaseen kuljettamista koskevista säännöksistä sekä 51 §:n 1 momentissa säädetystä koiran kiinnipitovelvollisuudesta.

Metsästyslain 41 a §:n 2 momentin mukaan saaliiksi saatu ilves kuuluu valtiolle ja se on toimitettava riistaeläinten tutkimusta tekevälle tutkimuslaitokselle. Tutkimuslaitoksen tulee hävittää riistaeläin, luovuttaa se yleishyödylliseen tarkoitukseen tai myydä valtion lukuun.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen (452/2013) 1 §:ssä säädetään poikkeusluvan hakemisesta, 2 §:ssä poikkeusluvan edellytysten arvioinnista, 4 §:ssä riistaeläintä koskevan poikkeusluvan myöntämisestä ja lupamääräyksistä, 5 §:ssä poikkeusluvan voimassaoloajasta sekä 7 §:ssä poikkeuslupaan liittyvästä saaliin ilmoittamisvelvollisuudesta.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 2 §:n 1 momentin mukaan Suomen riistakeskuksen on metsästyslain 41 a §:n 1 momentin 1–3 kohdassa säädettyjä poikkeusluvan myöntämisedellytyksiä arvioidessaan selvitettävä:
1) poikkeusluvan kohteena olevan riistaeläinlajin kanta tai kannan tila haetulla poikkeuslupa-alueella, maakunnassa sekä koko maassa ja karhun, suden, ilveksen ja ahman kohdalla myös lajin biologiset ominaispiirteet,
2) poikkeusluvan kohteena olevan riistaeläinlajin yksilön käyttäytyminen haetulla poikkeuslupa-alueella,
3) tarvittaessa viranomaisten, julkisia hallintotehtäviä hoitavien organisaatioiden ja tutkimuslaitosten tiedot, jotka liittyvät poikkeusluvan hakuperusteeseen ja
4) metsästyslain 41 a §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitetussa tapauksessa turvattavan lajin kanta maakunnassa ja koko maassa sekä lajin biologiset ominaispiirteet ja lajin elinvoimaisuuteen liittyvät uhat.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 2 §:n 3 momentin mukaan Suomen riistakeskuksen on kirjattava 1 momentissa tarkoitetun selvityksen keskeiset tulokset poikkeuslupapäätökseen.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 2 §:n 4 momentin mukaan Suomen riistakeskuksen on 1 momentissa säädetyn lisäksi poikkeusluvan myöntämisedellytyksiä arvioidessaan selvitettävä muiden tyydyttävien ratkaisujen mahdollisuus.

Muuna tyydyttävänä ratkaisuna ei pidetä karhua, sutta, ilvestä ja ahmaa koskevan poikkeusluvan kohdalla yksilön tai yksilöiden loukuttamista tai nukuttamista ja siirtämistä toisaalle. Metsästyslain 41 a §:n 5 momentin mukaan 41 a §:n 1 momentin säännöksiä sovellettaessa muuksi tyydyttäväksi ratkaisuksi ei myöskään katsota 41 a §:n 4 momentissa tarkoitettua rauhoituksesta poikkeamista eikä 10 §:n 1 momentissa tarkoitettua metsästystä, jotka järjestetään alueellisen kiintiön perusteella.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 4 §:n 1 momentin mukaan poikkeuslupa voidaan myöntää vain sille rajatulle alueelle, jolla metsästyslain 41 a–41 d §:ssä säädetyt poikkeusluvan myöntämisedellytykset täyttyvät. Jos vahinkoa tai uhkaa aiheuttavan karhu-, susi-, ilves- tai ahmayksilön tunnistaminen ei sääolosuhteista, lajin biologisista ominaispiirteistä tai muusta perustellusta syystä johtuen ole mahdollista, voidaan poikkeuslupa myöntää kohdentamatta poikkeuslupaa tiettyyn yksilöön.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 4 §:n 2 momentin mukaan metsästyslain 41 a §:n 1 momentin perusteella myönnetyssä ilvestä koskevassa poikkeusluvassa on määrättävä, että pyyntiin osallistuvien henkilöiden nimet on ilmoitettava alueen poliisilaitokselle ennen pyyntiin ryhtymistä ja että jokaisesta pyyntiin lähdöstä ja pyyntialueesta on etukäteen ilmoitettava poliisilaitokselle. Jos pyynti tapahtuu rajavyöhykkeellä tai sen läheisyydessä, pyyntiin lähdöstä ja pyyntialueesta on ilmoitettava myös rajavartiolaitokselle.

Lisäksi metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 5 §:n 1 momentissa säädetään, että poikkeuslupa voidaan myöntää enintään 31 vuorokauden ajaksi.

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 7 §:n mukaan poikkeusluvan saajan on ilmoitettava Suomen riistakeskukselle ja poliisille ahman, ilveksen, karhun, saukon ja suden pyynnin tuloksesta ensimmäisenä arkipäivänä siitä, kun poikkeusluvassa tarkoitettu riistaeläin on tullut pyydystetyksi taikka, jos riistaeläin on jäänyt pyydystämättä, poikkeusluvan voimassaolon päättymisestä. Ilmoituksessa on mainittava pyydystettyjen eläinten määrä ja pyyntipaikan koordinaatit. Nisäkkäiden osalta on ilmoitettava myös pyyntiajankohta ja sukupuoli.

Lisäksi metsästyslain 38 b §:n mukaan on saalisrekisteriin ilmoitettava metsästäjän nimi ja metsästäjänumero.

Metsästyslain 30 §:n 1 momentin mukaan hirvieläimen ja suden pyyntiluvan sekä suden, karhun, ahman ja ilveksen poikkeusluvan saajan on nimettävä metsästyksen johtaja ja tarvittava määrä varajohtajia. Kun suden metsästys taikka karhun tai ilveksen rauhoituksesta poikkeaminen järjestetään alueellisen kiintiön perusteella, metsästykseen tai rauhoituksesta poikkeamiseen osallistuvan on huolehdittava siitä, että metsästyksen johtaja ja tarvittava määrä varajohtajia on nimetty. Metsästykseen osallistuva henkilö on velvollinen noudattamaan metsästyksen johtajan antamia määräyksiä. Metsästyksen johtaja saa kieltää metsästykseen osallistumisen henkilöltä, joka ei noudata annettuja määräyksiä.

Metsästyslain 30 §:n 2 momentin mukaan valtioneuvoston asetuksella säädetään metsästyksen johtajan ja varajohtajien nimeämisestä, näiden ilmoittamisesta asianomaiselle riistanhoitoyhdistykselle tai Suomen riistakeskukselle, läsnäolosta metsästystapahtumassa sekä metsästyksen johtajan tehtävistä.

Metsästysasetuksen (666/1993) 23 §:n 3 momentin mukaan ilveksen metsästyksen johtajan tulee:
1) suunnitella käytännön metsästystapahtumat,
2) antaa metsästykseen osallistuville tarvittavat määräykset metsästyksestä ja siinä noudatettavista turvallisuustoimenpiteistä,
3) huolehtia, että poikkeusluvan ehtoja ja metsästystä koskevia säännöksiä noudatetaan.

Metsästysasetuksen 23 §:n 6 momentin mukaan seuruemetsästyksessä on joko metsästyksen johtajan tai varajohtajan oltava läsnä. Metsästyksen johtajan tai varajohtajan ei kuitenkaan ole oltava läsnä, jos metsästys tapahtuu vahtimalla. Seuruemetsästyksellä tarkoitetaan metsästystapahtumaa, jossa on läsnä useampi kuin yksi metsästäjä.

Metsästyslain 41 §:n 5 momentin mukaan poikkeuslupien ja 41 a §:n 4 momentissa tarkoitetun alueellisen kiintiön nojalla pyydettävän saaliin vuotuista määrää voidaan rajoittaa. Maa- ja metsätalousministeriön asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä siitä, mitä riistaeläinlajia tai poikkeusluvan myöntämisperustetta rajoitus koskee, suurimmasta sallitusta saalismäärästä, saalisyksilöiden sukupuolesta ja iästä sekä alueesta, jota rajoitus koskee. Lisäksi maa- ja metsätalousministeriön asetuksella voidaan antaa tarkempia säännöksiä 41 a §:n 3 momentissa tarkoitetun poikkeusluvan ja 41 a §:n 4 momentissa tarkoitetun alueellisen kiintiön päämäärästä ja alueesta, jota päämäärä koskee, sekä poikkeuksen kohteena olevan lajin suotuisan suojelutason viitearvosta.

Edellä olevaan kappaleeseen viitaten Suomen riistakeskus toteaa, että tällä hetkellä ei ole voimassa olevaa maa- ja metsätalousministeriön asetusta poikkeusluvalla sallittavasta ilveksenmetsästyksestä poronhoitoalueella. Näin ollen poronhoitoalueella Suomen riistakeskus voi myöntää poikkeuslupia mm. erityisen merkittävien porovahinkojen estämiseksi tai muissa EU:n luontodirektiivin mahdollistamissa tilanteissa. Tapauskohtaisesti on kuitenkin harkittava ennen päätöksen tekemistä, onko muuta tyydyttävää ratkaisua ja haittaako metsästys suotuisan suojelun tason säilyttämistä tai saavuttamista.

Lisäksi maa- ja metsätalousministeriö on linjannut ilveskannan hoitoa Suomen ilveskannan hoitosuunnitelmassa. Ilveskannan hoitosuunnitelma on vahvistettu 15.10.2021.

NATURA-ARVIOINNIN TARVE

Natura-arviointia ei ole tarve tehdä, koska Suomella on poikkeus ilveksen osalta luontodirektiivin liitteen II velvoitteista.

POIKKEUSLUVAN KOHTEENA OLEVAN RIISTAELÄINLAJIN

KANTA HAETULLA POIKKEUSLUPA-ALUEELLA, MAAKUNNASSA SEKÄ KOKO MAASSA

Luonnonvarakeskuksen (verkkojulkaisu: Ilveskannan kehitys ja tila Suomessa vuonna 2026 (https://www.luke.fi/fi/luonnonvaratieto/tiedetta-ja-tietoa/ilves/ilveskannan-kehitys-ja-tila-Suomessa-vuonna-2026)) vuoden 2025 syksyä koskevan kanta arvion mukaan Suomessa poronhoitoalueen ulkopuolella oli 2 990–3 620 ilvestä (90 % todennäköisyysväli). Ennusteen mukaan ilvesten lukumäärä poronhoitoalueen ulkopuolella syksyllä 2026 on 3 590–4 350 ilvestä. Poronhoitoalueella havaittiin 8–18 ilvespentuetta, ja ilvesten kokonaismääräksi arvioitiin vuoden 2025 syksyllä 68–140 yksilöä.

Edellä mainitun Luonnonvarakeskuksen verkkojulkaisun mukaan Suomen riistakeskus Kainuun toiminta-alueella oli poronhoitoalueen ulkopuolella 107–204 ilvestä syksyllä 2025. Ennusteen mukaan syksyn 2026 ilveskanta olisi 122–243 ilvestä.

Hakemusalueella on kirjattu havaintoja niin yksittäisistä ilveksistä kuin pentueista. Hakija arvioi hakemusalueella elelevän 8 ilvestä.

POIKKEUSLUVAN VAIKUTUS SUOJELUN TASOON

Luontodirektiivin mukaan lajin suojelun taso katsotaan suotuisaksi, kun kyseisen lajin kannan kehittymistä koskevat tiedot osoittavat, että tämä laji pystyy pitkällä aikavälillä selviytymään luonnollisten elinympäristöjensä elinkelpoisena osana, ja lajin luontainen levinneisyysalue ei pienene eikä ole vaarassa pienentyä ennakoitavissa olevassa tulevaisuudessa, ja lajin kantojen pitkäaikaiseksi säilymiseksi on ja tulee todennäköisesti olemaan riittävän laaja elinympäristö. Suotuisan suojelun tason määrittely tehdään luontodirektiivin 17 artiklan mukaisessa menettelyssä. Sen mukaisesti jäsenvaltioiden on raportoitava EU:n komissiolle joka kuudes vuosi luontotyyppien ja lajien tilasta ja kehityksestä eli suojelutasosta.

Viimeisin ilveksen suojelutason arviointi on tehty vuosia 2019–2024 koskevassa luontodirektiivin 17 artiklan mukaisessa raportissa, joka on toimitettu Euroopan komissiolle lokakuussa 2025. Sen mukaan ilves arvioitiin olevan suotuisalla suojelun tasolla boreaalisella vyöhykkeellä eli Tunturi-Lapin eteläpuolella. Alpiinisella vyöhykkeellä eli Tunturi-Lapissa ilveksen arvioitiin olevan epäsuotuisalla suojelun tasolla.

Ilves ei ole myöskään uhanalainen laji Suomessa ns. punaisen kirjan IUCN-luokittelun mukaisesti (Suomen lajien uhanalaisuus - Punainen kirja 2019). Suomen suurpetokantojen hoito perustuu hoitosuunnitelmiin, jotka on valmisteltu ottaen huomioon EU:n luontodirektiivin ja perustuslain sekä muun lainsäädännön vaatimukset ja yhteen sovittamalla paikallisen väestön näkökulmia. Suomen ilveskannan hoitosuunnitelmassa todetaan, että poronhoitoalueella tavoitteena on ilveksen aiheuttamien vahinkojen vähentäminen vahinkoperusteisilla ja kannanhoidollisilla poikkeusluvilla.

Luontodirektiivin ohjeasiakirjan kohdan (3–63) mukaan lajin suojelun tasoa on tarkasteltava sen koko luontaisella levinneisyysalueella 1 artiklan i alakohdan mukaisesti. Suojelun tasoa olisi 17 artiklan mukaisia kertomuksia varten arvioitava kunkin jäsenvaltion

luonnonmaantieteellisellä tasolla. Lajin suojelun taso tietyllä jäsenvaltion luonnonmaantieteellisellä alueella on sen vuoksi erittäin merkityksellinen tieto poikkeusta harkittaessa. Kohdassa (3–64) katsotaan, että tietyn poikkeuksen vaikutuksen arvioinnin on kuitenkin useimmissa tapauksissa tapahduttava luonnonmaantieteellisen alueen tasoa alemmalla tasolla, jotta se olisi mielekästä ekologisesti. Hyödyllinen taso voisi olla (paikallinen) kanta. Tämä tulkinta vahvistetaan 16 artiklan sanamuodossa, jossa mainitaan "kyseisten lajien kannat". Lähestymistapa on tietenkin mukautettava kyseessä oleviin lajeihin. Laajalle levinneen suurpetolajin yksilöiden tappamisen kumulatiivisia vaikutuksia on arvioitava kannan tasolla (tarvittaessa valtionrajojen yli), kun taas lisääntymispaikan hävittämisen vaikutuksia sammakkoeläinten melko hajanaiseen elinympäristöön voidaan arvioida paremmin yksittäisen alueen tai metakannan tasolla.

Kohdan (3–70) mukaan poikkeusta ei voida myöntää, jos sillä on millä tahansa tasolla haitallinen vaikutus lajin suojelun tasoon tai suotuisan suojelun tason saavuttamiseen. Tämä merkitsee, että jos poikkeuksella on todennäköisesti huomattavan kielteinen vaikutus asianomaiseen kantaan (tai sen kehitysnäkymiin) tai jopa jäsenvaltion paikalliseen kantaan, toimivaltaisen viranomaisen ei pitäisi myöntää poikkeusta. Poikkeuksen lopputuloksen olisi oltava neutraali tai positiivinen lajin asianomaisten kantojen osalta.

Unionin tuomioistuin on asiassa C-601/22 (kohta 60) todennut, että näin ollen on katsottava, että luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdan nojalla myönnettävän poikkeuksen vaikutuksia on ensin arvioitava paikallisella ja kansallisella tasolla ja, jos suojelun taso osoittautuu tällä tasolla suotuisaksi, toiseksi rajat ylittävästi, jos se on mahdollista.

Pohjois-Suomen hallinto-oikeus on todennut muun muassa edellä olevaan viitaten päätöksessään (Dnro 2326/03.04.04.04.34/2024, 3.3.2026), että: ” … luontodirektiivin mukaisilla toimenpiteillä pyritään varmistamaan tiukasti suojeltujen lajien kuten ilveksen suotuisan suojelun tason säilyttäminen tai sen ennalleen saattaminen luontaisella levinneisyysalueella, joka on lähtökohtaisesti jäsenvaltion tasolla. Tällöin tulee tarkastella ilveskannan tilannetta myös paikallisesti, koska sillä voi olla vaikutuksia ilveksen suojelutasoon laajemmin. Paliskunnan alueelta, jolla hakemusalue sijaitsee, on ilveksistä havaintoja ja alueelta ei ole kyseessä olevana metsästysvuonna tapettu ilveksiä. Tarkempaa selvitystä alueen ilvesten määrästä ei ole. Kainuun maakunnan alueella on ilveksiä, mutta maakuntaan kuuluvan poronhoitoalueen osalta määrä on paljon vähäisempi. Ilveskannan suojelutaso on kuitenkin Suomessa suotuisa. Asiassa ei ole tullut esiin seikkoja, joiden perusteella rajat ylittävällä tarkastelulla voitaisiin katsoa olevan tässä tapauksessa olennaista merkitystä suotuisan suojelun tasoa koskevassa arvioinnissa.

Kun otetaan huomioon, mitä edellä on todettu Suomen ilveskannasta sekä aiemmin myönnetyistä poikkeusluvista, poikkeusluvan myöntämisen yhden ilveksen tappamiseen ei voida katsoa aiheuttaneen uhkaa ilveksen suotuisalle suojelun tasolle.” Lisäksi korkein hallinto-oikeus on vahvistanut tämän linjauksen päätöksellään (KHO 2878/2026, Dnro 913/03.04.04.04.34 /2026, 21.10.2026).

Lisäksi Suomen riistakeskus on ottanut huomioon sen, että unionin tuomioistuimen asiassa (koski sutta) C-342/05 (komissio v. Suomi) 14.6.2007 antaman tuomion 29 kohdan mukaan ei ole suljettu pois, että vähäisen yksilömäärän tappaminen ei vaikuta luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun tavoitteeseen, joka on susikantojen suotuisan suojelun tason säilyttäminen niiden luontaisella levinneisyysalueella. Tuomion mukaan tällainen vähäinen poikkeus on asianomaisen lajin kannalta neutraali (ks. myös korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisu taltionumero 1723, 28.5.2014). Tätä vähäistä poikkeusta ja asianomaisen lajin kannalta neutraaliutta tukee se, että tässä päätöksessä myönnetään poikkeus vain yhdelle ilvekselle.

Vahinkoperusteisilla poikkeusluvilla on metsästetty viimeisen kymmenen metsästysvuoden aikana enimmillään 80 ilvestä/metsästysvuosi. Ilveskanta on vaihdellut edellä mainitulla aikavälillä siten, että vuotta vanhempia ilveksiä on ollut noin kahdentuhannen ja runsaan kolmentuhannen välillä. Suhteutettaessa vahinkoperusteisilla poikkeusluvilla saatua saalista ilvesten kokonaismäärään Suomessa voidaan todeta, että pyynti ei ole haitannut suotuisan suojelutason säilyttämistä.

Vahinkoperusteisilla poikkeusluvilla ei ole metsästetty tämän metsästysvuoden (2026–2027) aikana yhtään ilvestä Suomessa. Lisäksi on otettava huomioon, että Suomen riistakeskus ei ole myöntänyt tähän mennessä metsästysvuodelle 2026–2027 ns. kannanhoidollisia poikkeuslupia ilveksen metsästykseen.

Edellä olevan perusteella Suomen riistakeskus katsoo, että päätöksen mukaisella poikkeamisella ei haitata ilveksen suotuisan suojelutason säilyttämistä lajin luontaisella levinneisyysalueella.

LAJIN BIOLOGISET OMINAISPIIRTEET

Luonnonvarakeskuksen julkaisun mukaan (Ilveskanta Suomessa 2024, Luonnonvara- ja biotalouden tutkimus 45/2024) Skandinaavisessa tutkimuksessa ilvesten aikuiskuolleisuus vaihteli 2–17 % välillä ja se heijastui voimakkaasti kannan tuottavuusarvioihin, jotka vaihtelivat 2–4 %: sta 20 %:iin (Andrén ym. 2006). Suomessa ilveskannan vuosittainen kasvu on vaihdellut 0 ja 25 %:n välillä, ja välissä on ollut myös kannan pienentymisen ajanjaksoja. Metsästyksen vaikutus pentueiden määrään lyhyellä aikavälillä riippuu etupäässä siitä, miten suuri osuus metsästetyistä naaraista on kuolinhetkellään lisääntymisikäisiä tai lisääntyneitä naaraita.

Pinta-alan suhteen eläinten määrän arviointi on haastavaa, sillä ilveksiä ei ole tasaisesti kaikkialla, vaan niiden esiintyminen, kuten monien muidenkin lajien, on luontaisesti vaihtelevaa, alueesta ja olosuhteista riippuen tiheämpää tai harvempaa. Ilvesyksilöillä on myös erikokoisia elinalueita, eikä kaikkia ilveksen tiheyteen Suomessa vaikuttavia asioita tunneta.

Koko maan mittakaavassa, ja pienemmässäkin mittakaavassa kuten riistakeskusalueiden sisällä, pentueiden etäisyyksissä toisiinsa on suurta vaihtelua mm. maiseman rakenteen vaihtelun vuoksi (järviä, peltoja, metsää, taajamia) sekä mahdollisesti ravinnon runsauden suhteen (esim. pienten hirvieläinten tiheän kannan alueet). Tiheimmän ilveskannan alueilla

lähellä toisiaan olevia pentueita voi olla useita. Erillislaskenta on merkittävin, ja paikoin ainoa, työkalu erottaa lähellä toisiaan ja mahdollisesti jopa osin päällekkäisillä elinalueilla esiintyvät pentueet erillisiksi toisistaan.

POIKKEUSLUVAN KOHTEENA OLEVAN RIISTAELÄINLAJIN KÄYTTÄYTYMINEN HAETULLA POIKKEUSLUPA-ALUEELLA

Ilves on aiheuttanut hakemusalueella kumuloituvia porovahinkoja. Aikaisempien vahinkotilastojen perusteella voidaan arvioida vahinkojen määrän kasvavan talven edetessä, mikäli vahinkoa aiheuttavaa ilvestä ei saada poistettua.

VIRANOMAISTEN, JULKISIA HALLINTOTEHTÄVIÄ HOITAVIEN ORGANISAATIOIDEN JA TUTKIMUSLAITOSTEN TIEDOT, JOTKA LIITTYVÄT POIKKEUSLUVAN HAKUPERUSTEESEEN

Riistavahinkorekisterin mukaan hakemusalueelta on haettu korvauksia yhteensä kolmesta ilveksen tappamasta porosta marraskuun 2026 aikana.

Lisäksi Suomen riistakeskus katsoo, että tässä kyseisessä tapauksessa on käsillä samankaltainen tilanne, kuin esimerkiksi aiemmassa Pohjois-Suomen hallinto-oikeuden päätöksessä (Dnro 2326/03.04.04.04.34/2024, 3.3.2026). Ao. tapauksessa Pohjois-Suomen hallinto-oikeus katsoi, että metsästyslain 41 a §:n 1 momentin 2 kohdassa poikkeusluvan myöntämiselle asetettu edellytys erityisen merkittävän vahingon ehkäisemisestä täyttyi. Lisäksi korkein hallinto-oikeus vahvisti tämän linjauksen päätöksellään (KHO 2878/2026, Dnro 913/03.04.04.04.34/2026, 21.10.2026).

ARVIO ILVEKSEN AIHEUTTAMISTA TULEVISTA VAHINGOISTA

Luontodirektiivin ohjeasiakirjan kohdassa (3–24) on todettu, että luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohdassa ei edellytetä, että olisi odotettava erityisen merkittävän vahingon tapahtumista ennen poikkeustoimenpiteisiin ryhtymistä, vaan erityisen merkittävän vahingon todennäköisyys riittää. Pelkkä vahingon mahdollisuus ei kuitenkaan riitä. Vahingon tapahtumisen todennäköisyyden ja myös vahingon laajuuden on oltava suuri. Erityisen merkittävän vahingon suuri todennäköisyys on osoitettava riittävin todistein. On myös oltava riittävästi näyttöä siitä, että erityisen merkittävän vahingon vaara johtuu suurelta osin poikkeuksen kohteena olevasta lajista. Lisäksi on oltava erittäin todennäköistä, että erityisen merkittäviä vahinkoja aiheutuu, jos toimiin ei ryhdytä. Aiemman kokemuksen olisi myös osoitettava, että vahinkojen tapahtuminen on erittäin todennäköistä.

Pohjois-Suomen hallinto-oikeus on todennut päätöksessään (Dnro 2326/03.04.04.04.34/2024, 3.3.2026), että: ”… edellä esitetyn selvityksen perusteella ilves on tappanut hakemusalueella lyhyen ajan sisällä neljä paliskunnan poroa. Tämän vuoksi ja kun ilmeisenä voidaan pitää, että ilman poikkeusluvan myöntämistä vastaavat porovahingot olisivat jatkuneet, ilveksen on katsottava aiheuttaneen ainakin vaaran erityisen merkittävän

vahingon syntymisestä. Näin ollen metsästyslain 41 a §:n 1 momentin 2 kohdassa poikkeusluvan myöntämiselle asetettu edellytys erityisen merkittävän vahingon ehkäisemisestä on täyttynyt.” Lisäksi korkein hallinto-oikeus on vahvistanut tämän linjauksen päätöksellään (KHO 2878 /2026, Dnro 913/03.04.04.04.34/2026, 21.10.2026).

Suomen riistakeskus katsoo edellä esitetyn ja käytettävissä olevien vahinkotilastojen perusteella, että porotaloudelle aiheutuvat vahingot tulevat hakemusalueella edelleen jatkumaan ja kasvamaan, mikäli poroja tappavaa ilvestä ei saada metsästettyä.

TOIMENPITEET, JOTKA POIKKEUSLUVAN SIJASTA VOITAISIIN TOTEUTTAA (MUUN TYYDYTTÄVÄN RATKAISUN KÄYTTÖ)

Luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohta velvoittaa jäsenvaltiot esittämään täsmälliset ja asianmukaiset perustelut sille, ettei muuta tyydyttävää ratkaisua ole niiden päämäärien saavuttamiseksi, joihin on vedottu poikkeuksen tueksi (ks. esim. unionin tuomioistuimen tuomio C-342/05, kohta 31 ja unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisu, C-674/17, kohta 49). Tätä perusteluvelvollisuutta ei ole noudatettu silloin, kun poikkeuksesta tehdyssä päätöksessä ei ole mainintaa siitä, ettei muuta tyydyttävää ratkaisua ole, eikä viittausta tämän osalta merkityksellisiin teknisiin, oikeudellisiin ja tieteellisiin selvityksiin (unionin tuomioistuimen ennakkoratkaisu, C-674/17, kohta 50).

Luontodirektiivin ohjeasiakirjan kohdan (3–52) mukaan varmistettaessa, onko tiettyä tilannetta varten olemassa muu tyydyttävä ratkaisu, olisi tarkasteltava kaikkia ekologisia, taloudellisia ja yhteiskunnallisia etuja ja haittoja, jotta voidaan määrittää paras mahdollinen vaihtoehto kyseiselle tapaukselle. Tässä hyötyjen ja haittojen analyysissa olisi tarkasteltava mahdollisten ratkaisujen mahdollisia kielteisiä vaikutuksia sekä vaihtoehtoja ja välineitä kielteisten vaikutusten mitätöimiseksi tai minimoimiseksi. Lopputulosta eli sitä, miten ongelma ratkaistaan toissijaiset vaikutukset välttäen tai minimoiden, olisi sitten verrattava poikkeuksen vaikutuksiin ottaen huomioon direktiivin yleistavoite.

Lisäksi edellytetään (kohta 3–53), että toimivaltaisten kansallisten viranomaisten on jälleen poikkeuksia myönnettäessä varmistettava parhaaseen merkitykselliseen tieteelliseen ja tekniseen asiantuntemukseen tukeutumalla, ettei tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi kyseessä olevassa yksittäistapauksessa vallitsevissa olosuhteissa ole muuta tyydyttävää ratkaisua, joka mahdollistaisi luontodirektiivissä asetettujen kieltojen noudattamisen.

Unionin tuomioistuin on sutta koskevassa asiassa C-601/22 (kohta 86) todennut, että luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohtaa on tulkittava siten, että kun toimivaltaiset kansalliset viranomaiset määrittävät, onko olemassa tässä säännöksessä tarkoitettu ”muu tyydyttävä ratkaisu”, niiden on arvioitava muita mahdollisia ratkaisuja parhaan käytettävissä olevan tieteellisen ja teknisen asiantuntemuksen perusteella ottamalla huomioon muun muassa niiden taloudelliset vaikutukset, vaikka ne eivät olekaan ratkaisevia, ja punnitsemalla näitä ratkaisuja suhteessa asianomaisen eläinlajin suotuisan suojelun tason säilyttämistä tai ennalleen saattamista koskevaan yleiseen

tavoitteeseen.

Maa- ja metsätalousministeriön hyväksymän Suomen ilveskannan hoitosuunnitelman mukaan Suomessa ei suoriteta ilveksen siirtoistutuksia. Lisäksi Suomen riistakeskus toteaa, että metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen mukaisesti muuna tyydyttävänä ratkaisuna ei voida karhua, sutta, ilvestä ja ahmaa koskevan poikkeusluvan kohdalla yksilön tai yksilöiden loukuttamista tai nukuttamista ja siirtämistä toisaalle. Lisäksi metsästyslain 41 a §:n 5 momentin mukaan samaisen pykälän 1 momentin säännöksiä sovellettaessa muuksi tyydyttäväksi ratkaisuksi ei katsota 4 momentissa tarkoitettua rauhoituksesta poikkeamista eikä 10 §:n 1 momentissa tarkoitettua metsästystä, jotka järjestetään alueellisen kiintiön perusteella.

Suomen riistakeskus katsoo saatujen käytännön esimerkkien pohjalta, että myöskään erityisen merkittävää vahinkoa aiheuttavan ilveksen häätäminen hakemusalueelta ei ole muu tyydyttävä ratkaisu ilveksen aiheuttamien erityisen merkittävien vahinkojen estämiseksi, koska poroja tappava ilves todennäköisesti palaa takaisin elinpiirilleen saalistamaan poroja tai siirtyy toiselle alueelle tappamaan poroja. Lisäksi kun otetaan huomioon poronhoidon luonne ja vallitsevat olosuhteet hakemusalueella, ilveksen porotaloudelle aiheuttamia erityisen merkittäviä vahinkoja ei käytännössä voida ehkäistä myöskään esimerkiksi aitaamalla taikka paimentamalla poroja.

Joissain tilanteissa porovahinkoja voi vähentää jonkin verran se, että poroja kerätään talvella ruokintaa varten porotarhoihin. Ne eivät ole kuitenkaan rakenteeltaan sellaisia, että ne estäisivät suurpetoja pääsemästä tarhan sisään. Lisäksi kaikkia poroja ei saada kerättyä tarhoihin, vaan osa poroista jää joka tapauksessa laiduntamaan vapaasti luonnossa. Poroja voidaan pitää tarhoissa vain rajoitetun ajan, koska se ei ole taloudellisesti kannattavaa. Myös porojen kuolleisuus alkaa kasvamaan tai porojen kasvu hidastumaan muun muassa niiden kokeman stressin ja kasvavan loistaakan vuoksi. Myöskään markkinoilla olevat rehut eivät sovellu poroille niin hyvin kuin luonnosta hankittu ravinto. Poronhoidon luonne ja olosuhteet ovat sellaiset, että porot eivät ole samanlaisia tuotantoeläimiä ja niin pitkälle kesytettyjä kuin monet muut tuotantoeläimet. Aitaamiseen liittyen Pohjois-Suomen hallinto-oikeus toteaakin päätöksessään (Dnro 327/03.04.04.04.34/2024, 22.10.2025) seuraavaa: ”Porojen aitaamisessa on tavanomaisesti kyse poroverkolla ja aidaksilla toteutetusta kevyehköstä aidasta, jonka tarkoitus on pitää porot sisällä aitauksessa. Varsinaista petosuojaa aitaukset eivät anna. Petosuojauksen osalta suuren porotokan vaatima aitauksen pinta-ala, talviset olosuhteet eli lumen vaikutus sähköistetyn aidan toimintavarmuuteen, metsämaastoon lähtökohtaisesti sijoitetun aitauksen rakentaminen sekä myös valvonta ja huolto tekisivät aidasta yksinomaisena suojakeinona hyvin kalliin.”

Lisäksi porovahinkojen ennalta ehkäisyä on selvitetty erillisissä hankkeissa, kuten esimerkiksi Suomussalmen kunnan hallinnoimassa ” Maasuurpetojenvaikutukset, seuranta ja vahinkojen ennaltaehkäisy” -hankkeessa (Järvenpää 2014). Hankkeessa ei kuitenkaan löydetty porotalouden kannalta toimivia ratkaisuja porovahinkojen ehkäisemiseksi. Myöskään hankkeen jälkeen ei ole noussut esille käyttökelpoisia ratkaisuja, vaikka porotaloudenkin intressissä olisi sellaisia etsiä. Selvitykset ja

käytännön kokemus ovatkin osoittaneet, että poronhoitoalueella ei ole metsästyksen ohella tällä hetkellä käytännössä toteutettavissa muita tyydyttäviä ratkaisuja ilveksen aiheuttamien erityisen merkittävien porovahinkojen ehkäisemiseksi, sillä maastossa vapaasti laiduntavien porojen suojaaminen on käytännössä mahdotonta, ja vahinkoja syntyy porojen valvonnasta ja laitumilla läsnäolosta huolimatta (usein yöaikaan).

Pohjois-Suomen hallinto-oikeus on todennut muun muassa edellä olevaan viitaten päätöksessään (Dnro 2326/03.04.04.04.34/2024, 3.3.2026), että: ” … ettei muun tyydyttävän ratkaisun puuttumiselle esitettyjen perusteiden paikkansa pitävyyttä ole aihetta epäillä. Poronhoidon luonteen ja poronhoitoalueen olosuhteiden, joiden ei voida katsoa merkittävissä määrin muuttuneen viime vuosina, vuoksi ilveksen porotaloudelle aiheuttamia vahinkoja ei käytännössä voida ehkäistä esimerkiksi aitaamalla poroja. Tarvittavan vaikutuksen saavuttamiseksi ei näin ollen ole osoitettavissa muuta tyydyttävää ratkaisua kuin ilveksen poistaminen tappamalla hakemusalueelta.” Lisäksi korkein hallinto-oikeus on vahvistanut tämän linjauksen päätöksellään (KHO 2878/2026, Dnro 913/03.04.04.04.34/2026, 21.10.2026).

Edellä olevan perusteella Suomen riistakeskus on päätösharkinnassaan katsonut asiassa merkitykselliseen parhaaseen tieteelliseen ja tekniseen asiantuntemukseen tukeutumalla sekä ottamalla huomioon akuutissa tilanteessa kyseessä olevaan erityiseen tilanteeseen liittyvät olosuhteet, että asetetun päämäärän saavuttamiseksi ja akuutin ongelman ratkaisemiseksi ei ole päätöksen mukaisella poikkeuslupa-alueella olemassa muuta tyydyttävää ratkaisua (ks. C-674/17 ja C-601/22). Toisin sanoen Suomen riistakeskus on arvioinut muita mahdollisia ratkaisuja asiassa merkityksellisen parhaan käytettävissä olevan tieteellisen ja teknisen asiantuntemuksen perusteella ottamalla huomioon myös muun muassa niiden taloudelliset vaikutukset – vaikka ne eivät olekaan ratkaisevia – ja punnitsemalla näitä ratkaisuja suhteessa asianomaisen eläinlajin suotuisan suojelun tason säilyttämistä tai ennalleen saattamista koskevaan yleiseen tavoitteeseen (ks. C-601/22, kohta
86).

RAJATTU ALUE

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 4 §:n mukaan poikkeuslupa myönnetään vain sille rajatulle alueelle, jolla metsästyslain 41 a §:ssä säädetyt poikkeusluvan myöntämisedellytykset täyttyvät. Alueen rajauksessa on otettu huomioon porotaloudelle aiheutunut erityisen merkittävä vahinko, vahinkojen jakautuminen alueelle ja vahingonuhka sekä ilveksen laaja liikkuminen.

Suomen riistakeskus katsoo, että alueen rajaus on tehty myös siten, että varmistuttaisiin mahdollisimman hyvin siitä, että pyynti kohdistuu juuri erityisen merkittävää vahinkoa porotaloudelle aiheuttavan ilveksen poistamiseen ja että myös poikkeusluvan käyttö on käytännössä mahdollista.

Lisäksi poikkeusluvan käyttäjän tulee ottaa huomioon, että oikeudesta metsästää luonnonsuojelulain mukaisilla suojelualueilla on lisäksi voimassa, mitä siitä erikseen säädetään tai määrätään.

POIKKEUSLUPA-AIKA

Metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen 5 §:n mukaan poikkeuslupa voidaan myöntää korkeintaan 31 vuorokauden ajaksi.

Suomen riistakeskus katsoo, että poikkeuslupa on tarpeen myöntää mahdollisimman pitkäksi ajaksi. Pitemmällä ajanjaksolla pyynnin kohteena oleva yksilö liikkuu todennäköisemmin pyyntialueen sisällä ja se voidaan havaita varmemmin. Lisäksi yksilö voidaan saada todennäköisemmin pyydetyksi, koska voidaan tehdä useampia pyyntiyrityksiä ja muuttaa ja kehittää tarvittaessa pyyntitaktiikkaa.

SALLITUN PYYNNIN MÄÄRÄ

Lupa on myönnetty hakemuksesta poiketen yhden ilveksen pyydystämiseen. Suomen riistakeskus katsoo, että tämä ohjaa hakijaa aluerajauksen lisäksi kohdistamaan pyyntiä juuri erityisen merkittävää vahinkoa porotaloudelle aiheuttavaan ilvekseen. Tähän liittyen Pohjois-Suomen hallinto-oikeus on katsonut päätöksessään (Dnro 2326/03.04.04.04.34/2024, 3.3.2026), että erityistä vahinkoa aiheuttava ilves on pyritty tällä tavalla yksilöimään riittävästi. Lisäksi korkein hallinto-oikeus on vahvistanut tämän linjauksen päätöksellään (KHO 2878/2026, Dnro 913/03.04.04.04.34/2026, 21.10.2026).

Lisäksi Suomen riistakeskus on päättänyt eläinsuojelullisten seikkojen takia, että poikkeuslupa ei koske ilvesnaarasta, jota vuotta nuorempi pentu seuraa.

PÄÄTÖKSEEN LIITTYVÄT MUUT POIKKEUKSET

Suomen riistakeskus katsoo, että tässä nimenomaisessa tapauksessa jo syntyneet vahingot ovat erityisen merkittäviä ja enempien vahinkojen estämiseksi pyynti tulee voida suorittaa mahdollisimman tehokkaasti. Ottaen huomioon alueen olosuhteet, jo syntyneet erityisen merkittävät vahingot ja riskin enempien vahinkojen syntymiseen, Suomen riistakeskus katsoo, että:

1) Pyynnin yhteydessä voidaan poiketa päätöksen mukaisesti metsästyslain 32 §:ssä säädetystä maalla kulkevan moottorikäyttöisen ajoneuvon ja ilma-aluksen käytön rajoituksesta. Suomen riistakeskus on kuitenkin rajoittanut pyynnissä käytettävien maalla kulkevien moottorikäyttöisten ajoneuvojen (moottorikelkkojen ja mönkijöiden) määrän kymmeneen (10), jotta päästään tehokkaaseen pyynnin toteuttamiseen erityisen merkittävien vahinkojen estämiseksi. Droonien määrää ei rajoiteta.

2) Lisäksi tässä yhteydessä voidaan poiketa metsästyslain 33 §:n 1 momentin 5 kohdan keinotekoisen valolähteen käyttökiellosta. Tehokkuuden varmistamiseksi Suomen riistakeskus katsoo, että

talviaikaisen lyhyen päivän takia on tarpeen sallia keinovalon käyttö.

3) Lisäksi tässä yhteydessä on tarpeen poiketa metsästysaseen kuljettamista maalla kulkevassa moottorikäyttöisessä ajoneuvossa koskevasta metsästyslain 35 §:n 3 momentin kiellosta, koska hakijalla on tähän hyväksyttävä syy.

Suomen riistakeskus on päättänyt antaa luvan poiketa metsästyslain 35 §:n 2 momentin kiellosta ilveksen välittömässä lopettamistilanteessa, jolloin metsästysase voi olla maalla kulkevassa moottorikäyttöisessä ajoneuvossa (moottorikelkka ja mönkijä) moottorin käydessä ladattuna ja sijoittamattomana suojukseen tai suojattuun tilaan. Poikkeaminen on tarpeen lopettamistilanteen sujuvoittamiseksi.

LOPPUYHTEENVETO

Euroopan unionin tuomioistuimen mukaan (tuomio C-674/17, 10.10.2019) luontodirektiivin 16 artiklan 1 kohta, jossa määritellään yksityiskohtaisesti ja kattavasti edellytykset, joilla jäsenvaltiot voivat poiketa 12-14 artiklasta sekä 15 artiklan a ja b alakohdasta, on direktiivillä käyttöön otettua suojelujärjestelmää koskeva poikkeus, jota on tulkittava suppeasti (ks. vastaavasti tuomio 20.10.2005, komissio v. Yhdistynyt kuningaskunta, C-6 /04, EU:C:2005:626, 111 kohta ja tuomio 10.5.2007, komissio v. Itävalta, C-508/04, EU:C:2007:274, 110 ja 128 kohta) ja jonka vuoksi todistustaakka edellytysten täyttymisestä on päätöksen tekevällä viranomaisella kunkin poikkeuksen osalta (ks. vastaavasti tuomio 8.6.2006, WWF Italia ym., C-60/05, EU:C:2006:378, 34 kohta). Poikkeusluvan hakija on esittänyt perusteensa hakemuksessaan. Koska todistustaakka poikkeuslupaedellytysten täyttymisestä on Suomen riistakeskuksella, on Suomen riistakeskus selvittänyt hakemuksen perusteita hakemuksessa esitettyä seikkaperäisemmin päätöksestä ilmenevällä tavalla.

Hakija on hakenut poikkeuslupaa hakemuksessa esitetyllä tavalla kahden ilveksen pyydystämiseksi porotaloudelle aiheutuvien erityisen merkittävien vahinkojen ehkäisemiseksi. Hakijalle myönnetään poikkeuslupa yhden ilveksen tappamiseen päätöksessä rajatulle alueelle porotaloudelle aiheutuvan erityisen merkittävän vahingon ehkäisemiseksi, koska muuta tyydyttävää ratkaisua ei ole. Yhden ilveksen poistaminen ei haittaa myöskään suotuisan suojelutason säilyttämistä lajin luontaisella levinneisyysalueella.

Hakijalle myönnetään myös lupa käyttää pyynnissä päätöksessä erikseen mainittuja kiellettyjä pyyntimenetelmiä, koska poroja tappava ilves on tarkoituksenmukaista poistaa mahdollisimman nopeasti uusien vahinkojen estämiseksi.

Edellä mainituilla perusteluilla ja ottaen huomioon oikeusohjeissa mainitut säännökset Suomen riistakeskus on tehnyt päätöskohdasta ilmenevän päätöksen.

Päätöksen täytäntöönpano

Oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain (808/2019) 122 §:n 3 momentin mukaan päätös voidaan panna täytäntöön lainvoimaa vailla olevana, jos laissa tai asetuksessa niin säädetään tai jos päätös on

luonteeltaan sellainen, että se on pantava täytäntöön heti, tai jos päätöksen täytäntöönpanoa ei yleisen edun vuoksi voida lykätä.

Riistahallintolain (158/2011) 31 §:n 2 momentin mukaan yksittäistä lupaa koskeva Suomen riistakeskuksen päätös voidaan panna täytäntöön muutoksenhausta huolimatta. Lisäksi Suomen riistakeskus katsoo, että tämä päätös on luonteeltaan sellainen, että se on pantava täytäntöön lainvoimaa vailla olevana, koska poikkeuslupa erityisen merkittävän vahingon ehkäisemiseksi menettäisi merkityksensä, jos sitä ei voisi panna täytäntöön heti päätöksessä mainitusta ajankohdasta lukien.

Edellä olevan perusteella tämä Suomen riistakeskuksen päätös voidaan panna täytäntöön päätöksessä mainitusta ajankohdasta lukien. Riistahallintolain 31 §:n 2 momentin nojalla muutoksenhakuviranomainen voi kuitenkin kieltää päätöksen täytäntöönpanon.

Oikeusohjeet

Päätöstä tehtäessä on sovellettu seuraavia oikeusohjeita:

metsästyslain (615/1993) 32 § 1 ja 2 momentti, 33 §:n 1 momentti, 35 §:n 2 ja 3 momentti, 41 §:n 1 ja 3 momentti, 41 a §:n 1 ja 2 momentti, 51 §:n 1 momentti ja 90 §, riistahallintolain (158/2011) 8 §:n 4 momentti ja 31 §:n 2 momentti, oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetun lain (808/2019) 122 §:n 3 momentti, metsästyslaissa säädetyistä poikkeusluvista annetun valtioneuvoston asetuksen (452/2013) 1 §, 2 §:n 1 ja 3 momentti, 4 §:n 1 ja 2 momentti, 5 §:n 1 momentti ja 7 §:n 1 ja 3 momentti, valtion maksuperustelain (150/1992) 6 §, 11 a § ja 11 b §, Suomen riistakeskuksen ja riistanhoitoyhdistysten julkisten hallintotehtävien maksuista vuosina 2026 ja 2027 annetun maa- ja metsätalousministeriön asetuksen (1218 /2025) 1 §.

Muutoksenhaku

Suomen riistakeskuksen päätökseen tyytymätön saa hakea siihen muutosta alueella toimivaltaiselta hallinto-oikeudelta kirjallisella valituksella. Valitusosoitus on päätöksen liitteenä.

Käsittelymaksun määräämisen osalta valittaja voi vaatia valtion maksuperustelain (150/1992) 11 b §:n nojalla oikaisua Suomen riistakeskukselta. Oikaisuvaatimusosoitus on päätöksen liitteenä.

LISÄTIEDOT

Lisätietoja päätöksestä antaa:

Marko Paasimaa 0294312232 marko.paasimaa@riista.fi

SUOMEN RIISTAKESKUS
Julkiset hallintotehtävät

Sauli Härkönen
julkisten hallintotehtävien päällikkö

Marko Paasimaa
lupahallintopäällikkö

Päätös on allekirjoitettu koneellisesti riistahallintolain (158/2011) 8 §:n 5 momentin nojalla.

Päätös hakijalle sähköisen palvelun kautta.

JAKELU

Tiedoksi:
PUOLANGAN RIISTANHOITOYHDISTYS
OULUN POLIISILAITOS
LUONNONVARAKESKUS
KAINUUN RAJAVARTIOSTO
SUOMUSSALMEN RIISTANHOITOYHDISTYS
SUOMEN LUONNONSUOJELULIITON KAINUUN PIIRI RY
LUONNONSUOJELUYHDISTYS TAPIOLA – POHJOIS-SAVO KAINUU RY
METSÄHALLITUS

MAKSU

Käsittelymaksu 70.00 EUR

LIITTEET

LIITE 1: Hakemusalue
LIITE 2: Luonnonvarakeskus saate saaliiksi saadusta ilveksestä
LIITE 3: Luonnonvarakeskus tietolomake saaliiksi saadusta ilveksestä

VALITUSOSOITUS

(Riistahallintolaki 31.1 §)

Tähän päätökseen saa hakea muutosta valittamalla hallinto-oikeuteen.

Valituksen sisältö

Valituksessa on ilmoitettava

- päätös, johon haetaan muutosta,
- miltä kohdin päätökseen haetaan muutosta ja mitä muutoksia siihen vaaditaan tehtäväksi,
- vaatimusten perustelut,
- mihin valitusoikeus perustuu, jos valituksen kohteena oleva päätös ei kohdistu valittajaan

Valituksessa on lisäksi ilmoitettava valittajan nimi, postiosoite ja muut yhteystiedot. Hallintotuomioistuimelle on ilmoitettava myös valittajan henkilötunnus tai yritys- ja yhteisötunnus. Jos puhevaltaa käyttää valittajan laillinen edustaja tai asiamies, myös tämän yhteystiedot on ilmoitettava.

Valituksessa on ilmoitettava myös sähköinen tai mahdollinen muu osoite, johon oikeudenkäyntiin liittyvät asiakirjat voidaan lähettää (prosessiosoite). Valituksen tai muun asiakirjan toimittaminen hallintotuomioistuimen sähköiseen asiointipalveluun katsotaan ilmoitukseksi sähköisen asiointipalvelun käyttämisestä prosessiosoitteena. Sähköistä asiointipalvelua käytettäessä erillistä prosessiosoitteen ilmoittamista ei tarvita.

Valituksen liitteet

Valitukseen on liitettävä:

- valituksen kohteena oleva päätös valitusosoituksineen,
- selvitys siitä, milloin valittaja on saanut päätöksen tiedoksi, tai muu selvitys valitusajan alkamisen ajankohdasta,
- asiakirjat, joihin valittaja vetoaa vaatimuksensa tueksi, jollei niitä ole jo aikaisemmin toimitettu viranomaiselle,
- asiamiehen valtakirja, jollei oikeudenkäynnistä hallintoasioissa annetussa laissa toisin säädetä.

Valituksen tekeminen ja valitusaika

Valituksen saa tehdä sillä perusteella, että päätös on lainvastainen.

Valitus on tehtävä kirjallisesti 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksisaannista. Valitusajan laskeminen alkaa tiedoksisaantipäivää seuraavasta päivästä.

Tiedoksisaantipäivä lasketaan seuraavasti:

- jos päätös on postitettu tavallisena kirjeenä, vastaanottajan katsotaan saaneen asiasta tiedon seitsemäntenä päivänä kirjeen lähettämisestä, jollei muuta näytetä,
- jos päätös on annettu tiedoksi sähköisenä viestinä, asiakirja katsotaan annetun tiedoksi kolmantena päivänä viestin lähettämisestä, jollei muuta näytetä,
- jos päätös on lähetetty postitse saantitodistusta vastaan, tiedoksisaantipäivä ilmenee saantitodistuksesta,
- jos päätös on luovutettu tiedoksiannon vastaanottajalle tai tämän edustajalle, tiedoksiannosta on tällöin laadittava kirjallinen todistus, josta on käytävä ilmi tiedoksiannon toimittaja ja vastaanottaja sekä tiedoksiannon ajankohta,
- jos päätös on toimitettu tiedoksi muulla tavalla jollekin muulle henkilölle kuin päätöksen saajalle (sijaistiedoksianto), tiedoksisaannin katsotaan tapahtuneen kolmantena päivänä sijaistiedoksiantoa koskevan tiedoksiantotodistuksen osoittamasta päivästä.

Valituksen toimittaminen

Valitus on toimitettava valitusajassa toimivaltaiselle hallintotuomioistuimelle. Valitus toimitetaan ensisijaisesti sähköisen asiointipalvelun kautta (https://asiointi.oikeus.fi/hallintotuomioistuimet). Valituksen voi toimittaa hallinto-oikeudelle myös postitse, sähköpostitse tai tuomalla valituskirjelmän hallinto-oikeuden kirjaamoon. Valitusasiakirjojen on oltava perillä hallinto-oikeudessa viimeistään valitusajan viimeisenä päivänä ennen kello 16.15. Viranomaiselle toimitetun sähköisen asiakirjan katsotaan kuitenkin saapuneen määräajassa, jos asiakirja saapuu viimeistään määräajan viimeisen päivän aikana laissa tarkoitetulla tavalla. Postittaminen tai muu toimittaminen tapahtuu lähettäjän vastuulla. Jos valitusajan viimeinen päivä on pyhäpäivä, lauantai, itsenäisyyspäivä, vapunpäivä, jouluaatto tai juhannusaatto, valitusaika jatkuu kuitenkin vielä seuraavaan arkipäivään klo 16.15 saakka.

Käsittelymaksu

Hallinto-oikeuden päätöksistä voidaan periä oikeudenkäyntimaksu. Ajantasainen tieto oikeudenkäyntimaksuista löytyy https://tuomioistuimet.fi/fi/index/asiointijajulkisuus/maksut/oikeudenkayntimaksuthallinto-oikeudessa.html.

Hallinto-oikeuden osoite

Postiosoite: Pohjois-Suomen hallinto-oikeus, PL 189, 90101 Oulu
Käyntiosoite: Pohjois-Suomen hallinto-oikeus, Torikatu 34–40, Oulu
Sähköposti: pohjois-suomi.hao@oikeus.fi
Puhelin: 029 56 42800 Faksi: 029 56 42841

OIKAISUVAATIMUSOSOITUS

Maksuvelvollinen, joka katsoo, että maksun määräämisessä on tapahtunut virhe, voi vaatia siihen valtion maksuperustelain 11 b §:n nojalla oikaisua. Oikaisuvaatimus on tehtävä kirjallisesti.

Oikaisuvaatimuksen sisältö

Oikaisuvaatimuksessa, joka osoitetaan Suomen riistakeskukselle, on ilmoitettava seuraavat asiat:

- vaatimuksen tekijän nimi ja tarvittavat yhteystiedot (postiosoite ja puhelinnumero sekä mahdollinen sähköpostiosoite, joihin asiaa koskevat ilmoitukset voidaan toimittaa)
- päätös, johon haetaan oikaisua, sekä se, millaista oikaisua vaaditaan ja millä perusteilla sitä vaaditaan.

Jos puhevaltaa käyttää vaatimuksen tekijän laillinen edustaja tai asiamies, myös tämän yhteystiedot on ilmoitettava.

Oikaisuvaatimuskirjelmän liitteet

Oikaisuvaatimuskirjelmään on liitettävä:

- päätös, johon maksun periminen perustuu, alkuperäisenä tai jäljennöksenä
- asiakirjat, joihin vaatimuksen tekijä vetoaa vaatimuksensa tueksi, jollei niitä ole jo aikaisemmin toimitettu Suomen riistakeskukselle
- asiamiehen valtakirja, mikäli asiamiehenä ei toimi asianajaja tai yleinen oikeusavustaja.

Oikaisuvaatimusaika

Maksun määräämistä koskevaan päätökseen saa vaatia oikaisua kuuden kuukauden kuluessa maksun määräämisestä.

Oikaisuvaatimuskirjelmän toimittaminen

Oikaisuvaatimuksen voi toimittaa Suomen riistakeskukselle henkilökohtaisesti, postitse, sähköpostitse taikka asiamiestä tai lähettiä käyttäen. Oikaisuvaatimuksen toimittaminen tapahtuu lähettäjän vastuulla.

Oikaisuvaatimuksen on saavuttava Suomen riistakeskukselle ennen kuuden kuukauden määräajan päättymistä, jotta vaatimus voidaan tutkia. Paperilla toimitetun oikaisuvaatimuksen on oltava Suomen riistakeskuksessa viimeistään määräajan viimeisenä päivänä ennen virka-ajan päättymistä (kello 16.15). Sähköpostitse toimitetun asiakirjan katsotaan kuitenkin saapuneen määräajassa, jos asiakirja saapuu viimeistään määräajan viimeisen päivän aikana laissa tarkoitetulla tavalla. Jos määräajan viimeinen päivä on pyhäpäivä, lauantai, itsenäisyyspäivä, vapunpäivä, jouluaatto tai juhannusaatto, määräaika jatkuu kuitenkin vielä seuraavaan arkipäivään.

Käsittelymaksu

Oikaisuvaatimukseen annettava päätös on maksuton.

Yhteystiedot

Suomen riistakeskus

Sähköposti	kirjaamo@riista.fi
Käynti- ja postiosoite	Sompiontie 1, 00730 Helsinki
Puhelin	029 431 2001